

NIEUWS INZAKE WETGEVING, RESOLUTIES EN BESLISSINGEN OP HET GEBIED DER BELASTINGEN

VERLENGING BEROEPSTERMIJN?

door *Mr Dr E. Tekenbroek*

Zeer belangrijk voor de praktijk is het arrest van de Hoge Raad van 18 Maart j.l.

De Hoge Raad sanctionneert hierin n.l. de methode van het indienen van een ongemotiveerd beroepschrift (uiteraard wel binnen de gestelde termijn), gevolgd door een later toezenden van de motivering.

De R. v. B. had belanghebbende niet ontvankelijk verklaard op grond van de volgende overweging:

Binnen een maand had een met redenen omkleed beroepschrift moeten worden ingediend. Volgens art. 11 van de Wet op de Raden van Beroep dient de ambtenaar aan wie het beroepschrift is toegezonden, belanghebbende in de gelegenheid te stellen een onvolledig beroepschrift aan te vullen; dit artikel is echter niet bedoeld om appellanten een middel aan de hand te doen tot het frustreren van het voorschrift, dat binnen één maand een met redenen omkleed beroepschrift had moeten worden ingediend.

De Hoge Raad overwoog echter, dat de niet ontvankelijkheid slechts kan worden uitgesproken, indien belanghebbende geen gebruik gemaakt heeft van de gelegenheid, waarin hij gesteld is om een onvolledig beroepschrift aan te vullen.

Gaat belanghebbende, voordat hem deze gelegenheid wordt gegeven, uit eigen beweging over tot aanvulling, dan heeft deze aanvulling dezelfde betekenis als een aanvulling op verzoek van de Inspecteur.

In feite betekent dit arrest dus een verlenging van de beroepstermijn; vóór het verstrijken van de wettelijke termijn dient slechts een kort formeel beroepschrift te worden ingediend, terwijl de motivering van het beroep, welke doorgaans tijdrovend is, bij latere aanvulling kan geschieden.

De aandacht moet erop gevestigd worden, dat deze mogelijkheid slechts geopend wordt voor beroepschriften, ingediend bij de Raden van Beroep, aangezien slechts dan bovengenoemd art. 11 Wet Raden van Beroep toepasselijk is.

Bij het instellen van beroep in cassatie geldt art. 11 niet; een beroepschrift in cassatie behoeft echter niet gemotiveerd te zijn, zodat men bij het in cassatie gaan minder gevaar loopt in tijdnood te geraken. Wil men echter zelf cassatiemiddelen voorbrengen en deze zelf schriftelijk toelichten, dan is men aan de termijn van één maand, die zeer krap is toegemeten, gebonden.

In dit verband moge erop gewezen worden, dat de H. R. blijkens zijn arrest d.d. 4 Februari 1953 geen acht slaat op nadere motivering, vervat in stukken, ingediend nadat de termijn voor het in cassatie gaan is verstreken. Dient men dus in tijdnood een beroepschrift in cassatie in, waarbij het aangevoerde cassatiemiddel niet nader is gemotiveerd en wil men na afloop van de beroepstermijn toch zijn beroepschrift in cassatie nader toelichten, dan bestaat nog slechts de mogelijkheid om binnen veertien dagen na ontvangst van het verzoogschrift in cassatie pleidooi aan te vragen. Men zal zich dan tot een advocaat moeten wenden, want slechts advocaten mogen voor de H. R. pleiten en deze advocaat zal zich alsdan echter moeten beperken tot een nadere toelichting van het aangevoerde cassatie-

middel, want krachtens arresten d.d. 26 Februari 1919 (B. 2160) en d.d. 4 November 1931 (B. 5072) mag bij pleidooi geen nieuw cassatiemiddel worden aangevoerd.

Het fiscale procesrecht staat gelijk bekend op de helling; hopelijk wordt daarbij aandacht geschonken aan de termijnen, die m.i. wel wat verlengd worden.

Volledigheidshalve zij nog gewezen op een eigenaardige consequentie. Wil men er verzekerd van zijn, dat de Raad van Beroep op de aanvulling van het beroepschrift acht zal slaan, dan moet het tijdig ingediende (formeel) beroepschrift onvolledig zijn!

Zo oordeelde de H. R. bij arrest van 22 October 1941 (B. 7381), dat de R. v. B. geen wetsartikel schond, door op een aanvullend beroepschrift (waarin een nieuwe grief was verwerkt) geen acht te slaan.

Bij zijn arresten van 2 Maart 1949 (B. 8575) en van 4 Januari 1950 (B. 8717), overwoog de H. R., dat de omstandigheid dat de belanghebbende een bezwaar dat een feitelijk argument bevat, niet in het beroepschrift doch eerst bij de mondelinge behandeling naar voren heeft gebracht, de R. v. B. niet mag weerhouden het in behandeling te nemen, tenzij het redelijkerwijs ook reeds bij het beroepschrift had kunnen zijn aangevoerd en bovendien behandeling ervan de Inspecteur in ernstige mate in de verdediging van de aanslag zou belemmeren.

Misschien mag uit het arrest van 18 Maart j.l. worden opgemaakt, dat de H.R. thans iets milder t.a.v. een na een volledig beroepschrift ingediend aanvullend beroepschrift oordeelt, maar voorschands doet men goed in het belang van zijn cliënten het arrest van 22 October 1941 in zijn gedachten te houden.

KOSTEN ACCOUNTANTSSTUDIE GEEN KOSTEN VAN VERWERVING

door Mr Dr E. Tekenbroek

In zijn arrest van 25 December 1952 beantwoordde de H. R. de vraag of de studiekosten, die een assistent-accountant zich getroost voor het behalen van zijn accountantsdiploma, als kosten van verwerving van zijn salaris kunnen gelden.

De Hoge Raad overwoog:

„dat de Raad van Beroep feitelijk heeft beslist, dat niet gebleken is,
„dat belanghebbende, zou hij in Augustus 1950 niet hebben gestu-
„deerd, ongeschikt zou zijn geweest voor een behoorlijke vervulling
„van werkzaamheden, die behoorden tot de functie, die hij toen
„bekleedde, zij het ook, dat hij wellicht niet alle tot die functie te
„rekenen werkzaamheden zou hebben kunnen verrichten;
„dat de Raad hiermede klaarblijkelijk heeft bedoeld tot uitdruk-
„king te brengen, dat hem niet de overtuiging is geschonken, dat
„belanghebbende in 1950, zo hij zijn studie voor accountant niet
„zou hebben voortgezet, voor zijn werkgeefster niet een bruikbare
„kracht zou zijn geweest in de rang, die hij toen bekleedde;
„dat de Raad van Beroep voorts als zijn feitelijk oordeel heeft
„gegeven, dat voor assistenten de grootste drijfweg tot hun studie